

Toen en Nu

<"Catclub Bru is een gezelligheidsvereniging voor catzeilers, organiseert eigen clubwedstrijden en heeft elk jaar in mei de Grevelingen Cat Regatta als open wedstrijd">

Zo staat dit zeer kort in de 'coulissen' van de website www.catclubbru.nl. De door Google gevraagde 'korte omschrijving' ter begeleiding van metatags of zoekwoorden, waarmee de catclub op internet gevonden kan worden. Een eigentijdse, bijna koele benadering die de werkelijkheid nauwelijks weerspiegelt. Hetgeen onderstaand verder uit de doeken wordt gedaan. Catamaranclub Bruinisse is gevestigd op haar derde locatie. Begonnen met zo'n 5 cats biedt onze catclub anno 2006 ambiance voor zo'n 60-tal cats. Plus een behoorlijk aantal fokkenmaatleden. Hoewel dit jaar het derde Lustrum van de club is duurt de ontwikkeling daarheen al zo'n ruim twintig jaar. Twee groepen van enthousiastelingen staken hun koppen bij elkaar en vormden één geheel. 'Twee zielen' en één gedachte.

Het eerste enthousiasme, van de ' Bakkertjes '

Ontvoering voorjaar 1989 door sigaren rokende bootvluchtelingen.

Na jaren de Grevelingen al surfend bevaren te hebben met een groep vrienden was het tijd eens wat nieuws te beginnen. Het was ons al opgevallen dat er zeilboten waren die sneller konden dan wij surfers. Wat waren dit?

Toevalligerwijs kwam ik met een collega in gesprek over zeilen, zeilboten en vakanties. Al gauw kwam de koopmansgeest (is later scheepsmakelaar geworden) in de desbetreffende persoon naar boven en wist hij mij zover te krijgen eens te komen kijken naar zijn 'New Cat' catamaran met welke hij in Spanje de nodige avonturen beleefde. Deze boot was ook nog eens te vervoeren op het dak van de auto. Zeer aantrekkelijk dus en we waren meteen verkocht. Het transport per autodak was wat omslachtig waardoor een trailer gezocht werd. Een caravanonderstel bood uitkomst en werd verbouwd tot boot annex surfplanken-trailer.

Marian, tweede van rechts

Op naar de Grevelingen en varen. Het terrein aan de Grevelingendam vonden wij een mooie plek om de boot te proberen. Wij waren daar dus als eerste!! Eerst wat onwennig maar al kijkend naar die snelheidsduivels rond de haven van BRU al gauw wat overmoedig. Want het surfen met een Newcat 14 over het water bekoop je soms met een crash. Na

een paar keer gewaarschuwd te zijn door, wat later bleek Willy Huben te zijn, over onze gevaarlijke manier van zeilen ging het ons steeds beter af. Na enkele weken

werden wij op ons strand aangesproken door een stel als maffia uitzierende heren met blond damesvolk. Oppassen dus !

Tony van Oversteeg was de naam en Kees Wolters assisteerde hem. Stelden zich voor. Of we maar even wilde volgen want ze zochten nog mensen voor hun club. Aankomend op de plek bleek dat we getuigen waren van een poging tot het oprichten van een botenstalling om later tot vereniging uit te groeien. Geen ontvoering dus. De sigarenrokende heer bleek Willy Huben te zijn. Een innemend mens. Mede door zijn tussenkomst werden we ontvangen en kregen direct ons plekje aangewezen. Ik geloof dat er zes boten lagen. Over passantenregelingen werd nog niet gesproken, laat staan over een verzekeringsbewijs. Wat onwennig lieten we ons bezit achter met een sleutel van de poort in onze zak. De betaling kwam nog wel.

De volgende dag naar onze club, wederom leuk ontvangen en gelijk opgetuigd. Nee,

ouwehoeren en koffie was er toen nog niet bij. De dependance van de club was een camping gelegen achter Bruinisse. Hier stonden de bootvluchtelingen met hun caravans. Hiervandaan werd e.e.a. gecoördineerd en werden de fokkenmatten opgeleid. Door Tony werden we uitgenodigd om deelgenoot te worden van de club mensen die hier stonden. Gezellig was het zeker.

Het eerste strandje nabij Aqua Delta

De kantine was het verzamelpunt voor eten, drinken, dansen en uitgaan. Ook bleek dat hier met de eigenaar de plannen gesmeed waren een terrein aan het water te vinden en een vereniging op te richten. Dat deze eigenaar later mijn schoonvader zou worden is velen bekend. Marianne met Jesse waren namelijk diegenen die daar aan de waterkant stonden om ons van warme frietjes te voorzien. Enkele weken later zou de vonk overslaan.

Vanaf dat moment was de betrokkenheid bij de club zeer groot en kreeg ik zo'n wij-gevoel. Op de camping ging ik me steeds vrijer voelen. Diverse verhuizingen en uitbreidingen volgden.

De bouw van de keet achter op het terrein was voor mij destijds reden om me een week ziek te melden. Door de combinatie van zon, hitte en de blinkende dakplaten die ik gelegd had, kreeg ik een soort zonnesteek-verschijnselen en had last van m'n ogen.

In de periode 1992 tot 1995 heb ik weinig tijd doorgebracht op de club, In deze periode werd er getrouwd, werd Kirsten geboren en investeerde ik veel tijd in de camping.

Het 'tweede' enthousiasme van als maffia uitzierende heren met blond damesvolk Sigaren rokend stelletje ongeregeld zet ontvoering in elkaar in voorjaar 1989 ?

Tony, nog aan de verkeerde kant van de tralies ?

locatie tot zeven (Kees Wolters / Horst Weipert).

Alles was officieus, niet legaal en zonder verdere reglementen. Wel veel plezier. Elke zondag naar de punt zeilen en vol gas terug. Overnachten (en meer) gebeurde op de camping Bruinisse. Iemand ging 's morgen vanaf de camping aan 'de lange weg' de boten met trailer en al aan het strandje zetten (en dit niet zonder redenen).

Dit om onze 'Duitse Freunde' met hun campers voor te zijn, en dan terug naar de camping.

Aangezien overdag gezeild werd en 's avond de bezetting en verovering van Zierikzee plaatsvond konden de andere uitslapen. Fokkelientjes in de algemene verzamel sleurhut wakker maken, de rest van de 'gang' optrommelen en dan gezamenlijk ontbijten bij tante Henny, lekkere eitjes, toast etc. Alles werd dan opgediend door ons aller Marjan. Als beloning moest, ja moest ze dan meezeilen. Bij onze Wetdream booteigenaar bleek een fokkelientje een vent te zijn, de uitdrukking schreeuw van de leeuw is midden in de nacht door ons op de lange weg uitgevonden.

Dit superstrandje is zo'n vijf jaar ons bezit geweest, de sfeer was optimaal en er zijn zelfs huwelijken uit voortgekomen (ps ook echtscheidingen). Het leven was mooi totdat de plaatselijke man van Staatsbosbeheer dwars ging liggen. Prikkelraad versperringen, tankgreppels etc. werden aangelegd. Niets was onze dappere bosbeheerder te veel, waarschijnlijk omdat er geen bossen zijn in Zeeland en hij toch iets moest in zijn vrije tijd.

Echter onze dappere Brabantse zeilers lieten zich door niets en niemand tegen houden. Greppels werden overbrugd met planken, versperringen werden doorgeknipt totdat uiteindelijk Staatsbosbeheer ons via de officiële weg sommeerde om onze biezen te pakken. Het strandje werd verboden gebied.

Aangezien de pelgrimfathers geen rechten konden ontlenen aan deze plek en ze absoluut niet van plan waren hun stekkie op te geven werd alles in het werk gesteld om een eigen catplek te krijgen. Logische stap was uiteraard dat er tijdens een van de gebruikelijke nachtelijke 'sambuca sessions' 'de club der clubs' werd opgericht.

Doelstelling: was (en is?): het mooiste Bounty strand aan de Grevelingen, wuivende palmen, vrouwen, wind, zon en tevens de mooiste en goedkoopste catamaranclub van Nederland en omstreken. Door de sambuca was de wijsheid in de fles en dus werd er alles gedaan om een eigen locatie te krijgen. Heel Nederland werd afgereisd om bij andere clubs te gaan kijken. Bouw clubhuis en verdere organisatie, statuten en huishoudelijke reglementen waren perslot ook niet onze dagelijkse kost.

Er werden in die tijd al wekelijks clubwedstrijden gevaren (strandje/ Herkingen/ meetpaal en terug), al was het veld van boten dus betrekkelijk klein. Dat en het verdere clubgebeuren moest dus wel een wat officiëler karakter krijgen.

De start in 1981

Als ordentelijke Nederlanders wordt dan een soort club opgericht. De plek mochten ze van het Schap, toen nog Rijksdienst voor de IJsselmeerpolders geheten, zelf kiezen aan de nieuwe dam, ook bekend als Grevelingendam. Een samenspel dat ook de samenwerking met de Gemeente Bruinisse met zich bracht. Die overigens tot de dag van vandaag redelijk hecht is gebleven. Die locatie is nog steeds herkenbaar, oostelijk van het huidige clubterrein, richting restaurant, surfclub en – shop, vlak naast de openbare toiletgebouwtjes.

Wel toiletten dus en stromend water, maar geen verdere clubhuisfaciliteiten. Wel een fraaie kom water dat de naam haven mocht hebben, terwijl de diepgang terplekke zeer te wensen overliet. Het nu nog steeds aanwezige Heras hekwerk werd gekocht, overblijfselen van het Deltaplan, in de aanbieding bij Deltawerken Neeltje Jans. Het halen en op opslaan hiervan is trouwens een verhaal apart. Dus na de nodige strubbelingen eindelijk de toezegging (niets op papier) en dus op een zaterdag hekwerk opgebouwd op een terrein groot genoeg voor 60 boten. We hadden er immers al 7!

En natuurlijk kwam er weer een oude bekende langs van Staatsbosbeheer, met de sommering om te stoppen met het hek, zoals gebruikelijk werd hier geen gehoor aan gegeven. De toestemming van het Schap stond echter garant voor bezetting door de catclub en de plaatsing van ons hekwerk, waarbinnen de boten een plek kregen. Als enige club in Nederland hadden onze oprichters besloten om de ligplaatsen zo groot te maken, dat iedereen zijn trailer achter zijn boot zou kunnen stallen. Zodat de opslag van de trailers, boten en ieders zeilspullen geen probleem zouden zijn. Het middenterrein

Trapt Ger z'n peuk uit? Of was dit een van z'n betere toespraken als voorzitter?

moet uiteraard groot genoeg zijn om de jaarlijkse 'Boltini' feesttent op te kunnen zetten. Ger Dolstra, de toenmalige voorzitter houdt het n.l. liever droog en windvrij voor de verwende leden.

Dus op een zondag met volledige armada, waar Michiel de Ruyter jaloers op zou zijn, vanaf het oude strandje naar de nieuwe stek gezeild. De stabiliteit van onze zeven boten werd gewaarborgd door de opgestapelde kratten van de heer Heineken op elke boot. Uiteraard was er ook muziek aan boord, en de Ladies waren er al per auto naar toe gereisd.

De komst van de catters op deze locatie werd echter niet erg op prijs gesteld door de plaatselijke stamgasten, die al vaak jaren lang 's zomers gebruik maakten van deze plek. Alles werd met behulp van heer Heineken opgelost. Eindelijk kon er weer gevaren worden, opzet van de hele onderneming. In die tijd gingen de kleine groep van starters en stappers al en masse naar Texel om het Rondje te doen en alles mee te maken wat daaromheen plaatsvond. De Bru-ers waren duidelijk aanwezig en de nodige connecties werden opgedaan. Door het strandjuten werd er een nieuwe lading fokkelientjes toegevoegd. Onze fokkelientjes en dekknechten werden keurig ingedeeld in windkracht tabellen zodat er voor elke windkracht eentje bij de hand was, zelfs voor windstille uren.....

Camping Bru kreeg meer het karakter van een opvangcentrum voor aankomende dekknechten, een en ander zeer tot het genoegen van de daar aanwezige gasten. Probleem was echter dat met zeven boten de kosten toch wel hoog waren. Dus werd het CatClub Bru Promotie Team in het leven geroepen. Aantrekkelijke dames die iedereen op het water en ook op de wal, die in het bezit was van alles wat in de verte iets weg had van een cat, enterden met hun charmes en rondborstige overtuigingskracht. Zeer begrijpelijk, zeker met de foto's erbij is dat het aantal leden behoorlijk groeide. Onze aller Hans (HE) had trauma's door de manier waarop hij samen met zijn zus door Dominique en Tony werd geënterd. En ontvoerd naar de club. Tot u aller geruststelling, met Hans is alles goed gekomen dankzij rondje Tiengemeten en aansluitende feestavond bij Dominique in Den Haag. Waar Kees en Tony spontaan hun prijs in tweeën knipte en Marjan het licht (HE) zag.

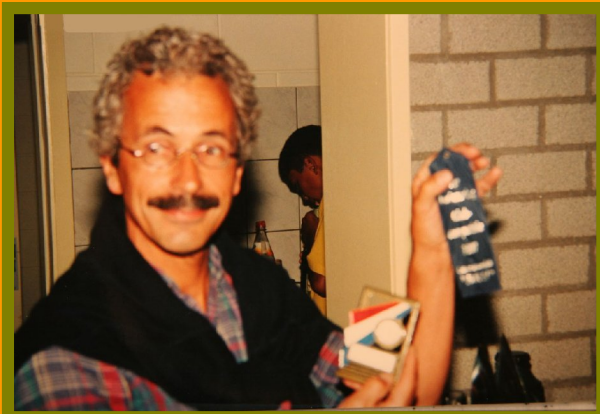
De stichting van de vereniging in 1991

Dat was ook het tijdstip om de 'club' een wat vastere vorm te geven door een vereniging op te richten, met statuten en een huishoudelijk reglement. De Catamaranclub Bruinisse was geboren. Na 3 jaar kreeg de club toch het consigne om wat op te schuiven. Naar de huidige locatie. Dus hekwerk weer afbreken en een

jaar later weer opbouwen. De nieuwe haven werd, speciaal voor deze sporters gegraven, de strekdammen gestapeld. Naar verluidt volgens de regels der kunst met matten gefundeerd. De nu nog steeds alom bekende en geliefde aanlegplaats, oftewel de palenscheiding, is speciaal door het schap aangebracht. Volgens het schap voor de waterslag, volgens andere om polyester reparateurs te spekken. De zeilersgroep was inmiddels gegroeid naar zo'n 20 sportgenoten.

De huidige locatie in 1991 betrokken

Overleg met de circa acht gemeenten die het Schap samen vormden was vaak een zaak van oppassendheid en doortastendheid. Alles kwam rond en de hekken werden naar de derde en huidige locatie verplaatst. Geen toiletten, geen clubhuis. Voor het laatste werd gezorgd door aankoop van een soort bouwkeet. Voor een habbekrats. Die werd eerst elders afgebroken en weer opgebouwd op de catsite. Door de leden zelf uiteraard. Stromend water en electra waren er nog steeds niet en toiletten dus niet te realiseren. De 'behuizing' kreeg een tijdelijke goedkeuring in het kader van 'Het Ketenbesluit' van de Gemeente. Verlenging ervan is enkele malen ter discussie gesteld, bepleit en verkregen.

Stroom werd later aangelegd, water kwam er, en het ons 'bekende toilet'. Tot in 1996 na intensieve voorbereiding de huidige behuizing werd gerealiseerd. Een paar jaar later is het terrein, goed voor zo'n 50 boten en trailers uitgebreid met zo'n zestien ligplaatsen. Uiteraard met behulp van hand- en spandiensten van de leden. Terrein en hekwerk kregen hun huidige omvang.

Martien van Hees z'n zoveelste trofee

En Henk lijkt hem kwijt te willen

Het nieuwe clubhuis in 1996

Dit betekende natuurlijk eerst het maken van bouwtekeningen, verwerving van erfpacht, goedkeuringen, financiering en vele andere zaken. Dat kostte zoals gebruikelijk het Bestuur veel tijd alvorens

de eigenlijke bouw kon beginnen. De bouw werd voornamelijk in weekends gerealiseerd door een groot aantal leden, gecoördineerd en geleid door een kleine aannemer, die door de week de echte bouwkundige activiteiten voor z'n rekening nam. Het resultaat mag er zijn. Een paar recente plaatjes geven een indruk van clubhuis, ambiance, leden en boten.

En de afbraak van het oude

En toen het nieuwe er stond, moest het oude gesloopt worden. Zoveel jaren had het niet dienst gedaan. Geen noemenswaardige accommodatie. Een piepie of iets meer. Niet in het clubhuis. Waar wel? Vraag het ze maar! De afbraak was vlot een feit. Enkele foto's geven dat goed weer. Na langere tijd wordt die status omgezet naar

aspirant leden. Waarna een echt lidmaatschap, met stemrecht tot de mogelijkheden gaat behoren. Zo heeft de club heden ten dage een zestigtal leden, alsmede een aantal fokkenmaatleden,

De recente jaren

Sedertdien zijn alle beschikbare ligplaatsen ingenomen door nieuwkomers. Nieuwe leden worden allereerst geparkeerd als passanten. Voor zover plek. Na korte of bemanning of familie van de stuurlieden. Bijna 100 m/v sterk. Al jaren wordt het wedstrijdseizoen eind augustus afgesloten door een barbecue. Tijdens deze happening worden de jaartrofeeën uitgereikt. Voor een goed verloop van de wedstrijden staat een commissie garant met wedstrijdtributen als windmeter, start- en seinvlaggen, een vlaggenhouder, starthoorn en stopwatch. En een computerprogramma waarmee zeer snel de aankomsttijden worden herberekend met in achtneming van de diverse handicaps. Daaruit resulteert onmiddellijk na een race het wedstrijdresultaat, het puntenklassement en de winnaars. Alles geheel volgens moderne maatstaven en de Texel Ratings. Anno 2005 zijn de eerste vervangende vernieuwingen (terras) en uitbreiding (werk- en opslagruimte) gerealiseerd. Alle jaren worden aan het begin van het seizoen, na de statutaire Algemene Leden Vergadering, alle 'technische' zaken nagelopen. Hekken repareren, bomen snoeien,

grasveld bijhouden, kuilen dichten, bulten vlakken, kindervoorzieningen veilig houden. Enzovoort.

Hoe gaan we de komende jaren verder ? Plezierig zeilen en recreëren, sportieve wedstrijden, niet verder groeien, betaalbaar lidmaatschap, continuïteit, gezamenlijke aanpak, spontane hapjes met aanwezigen, gastvrijheid. Kortom: er kan, moet, mag veel, als ook de clubgeest erin houden. Dus geldt:

*van elke huishoudelijke regel
mag hier worden afgeweken,
behalve van de ene*

Nog maar pas geleden, maar een initiatief van twee jaar terug heeft opnieuw succes: een dagje zeilen met de platbodem Mathilde. Dertig deelnemers, waarvan tien kinderen. Met een prachtige 4B wil dat schip wel varen. Geanimeerde stemming. Veel enthousiaste verhalen.

Het jaar 2006

Het wedstrijdseizoen 2006 is niet verlopen zoals we gewend en gehoopt hadden. Veel missers in het begin van het seizoen door verkeerde weer. Daarna wat gebrek aan animo op een enkele wedstrijd na. Al met al zelfs te weinig concreet om tellingen te doen en een klassement vast te stellen. Dit is voor het eerst in jaren dat het wedstrijdgebeuren niet uit de verf komt. Beter liep het met de Rondje Grevelingen of Grevelingen Cat Regatta. Weersomstandigheden: Wind: 4 - 4,5 B, W; bewolking: 8/8; temp: 16 ° C. Dus geen zon, wel behoorlijk wind, 17 enthousiaste deelnemers, geen dsq's, geen salto's mortale, geen protesten, kleine tijdverschillen, dus handicaps hebben invloed. Goeie nazorg met broodjes en soep. Niet al te (v)luchtige verhalen. Kortom een fijne, gezellige, edoch korte race.

